

кадылицѣ и свѣтилникъ златъ съ седемь лампады, и друга трапеза съ дванадесѣть хлѣбове прѣдложенія. Тойзи ковчегъ, въ който ся пазили заповѣди-тѣ, ся наричалъ *Кивотъ Завѣта*, а та сѣнь, въ кождо стоялъ ковчегъ, ся наричала *Скынія Свидѣнія*. Тя была обградена съ дворъ, гдѣ стоялъ жертвенникъ и гдѣ ся молилъ народа-тѣ. Първа-та часть отъ *Скыниѣ-тѣ*, която ся отдѣляла отъ външнія-тѣ дворъ чрѣзъ завѣсъ, наричала ся *Святое*, а втора-та часть, която ся отдѣляла отъ първѣ-тѣ чрѣзъ другъ завѣсъ, наричала ся *Святая Святыхъ*. Кога было всичко готово, облакъ осѣнилъ *Скыниѣ-тѣ* и слава Господня ѣ изпълнила. Ааронъ, въ прѣдъсвятенническо облѣкло, на двора прѣдъ *Скыниѣ-тѣ* возложилъ на жертвенника-тѣ жертвѣ. Тогава изъ облака, что осѣнявалъ *Скыниѣ-тѣ*, ся спустижалъ огнь на жертвѣ-тѣ. Народа-тѣ, като видѣлъ това чудо, отъ радость, ся прострѣлъ никомъ на земѣ-тѣ, поклонилъ ся всемогущему Богу и благодарилъ Му.

ГЛАВА XLII.

〈Новы чудеса Божии въ пустыни-тѣ.〉

Скоро между Израилтяне-тѣ ся появили новы возмущенія. Тѣмъ омръзнуло да ядѣтъ оня хлѣбъ, който падалъ отъ небо-то; искало имъ ся да иматъ другъ хранѣ. Тѣ сѣдѣли на враты-тѣ на свои-тѣ колыбы, плакали и выкали, като малкы дѣца: „Кой да ни даде месо!“ говорили они, „нынѣ никога нѣма да забравимъ краставицы-тѣ, дыни-тѣ, лука и чesъна Египетскы! Сега ничто друго не видимъ, освѣнъ единъ маннѣ!“

Тая безразсѣдность много огорчила Моисея; той плакалъ прѣдъ Бога. „Обади на народа,“ казалъ Господъ, „че неговый плачь е слышанъ. Азъ щѣ му испратѣ месо не на день, или на два дни, но на цѣлый мѣсяцъ, до тогасъ, до гдѣ да му омръзне. Та занепрѣдъ да не си жалѣтъ, че сѣ оставили Египетъ.“